

Wyrok Trybunału

w sprawie C-521/25 | Komisja/Węgry (Sankcje za przemyt ludzi)

Komunikat prasowy nr 150/26

Luksemburg, 15 października 2026 r.

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego: przekształcając prawomocne kary pozbawienia wolności wymierzone za przemyt ludzi w „specjalne zatrzymanie reintegracyjne”, Węgry naruszyły prawo Unii

„Specjalne zatrzymanie reintegracyjne” oznaczające w praktyce wydalenie z terytorium Węgier z zakazem powrotu na to terytorium nie stanowi bowiem skutecznej, odstraszałej i proporcjonalnej sankcji

W 2023 r. Węgry przyjęły dekret rządowy przewidujący, że w przypadku gdy sąd wymierza prawomocnym wyrokiem karę pozbawienia wolności za przygotowanie lub popełnienie czynu polegającego na przemycie ludzi i w tym samym orzeczeniu nakazuje wydalenie osoby skazanej, kara ta zostaje automatycznie przekształcona w „specjalne zatrzymanie reintegracyjne”. Oznacza ono jedynie obowiązek opuszczenia przez osobę skazaną terytorium Węgier w ciągu 72 godzin od jej zwolnienia w celu udania się do państwa jej poprzedniego miejsca zwykłego pobytu lub do państwa, którego obywatelstwo posiada, z zakazem ponownego wjazdu na terytorium Węgier przez cały okres trwania specjalnego zatrzymania reintegracyjnego. Dekret został uchylony 19 sierpnia 2025 r., a 2525 osób skorzystało na jego podstawie z systemu specjalnego zatrzymania reintegracyjnego.

Zdaniem Komisji dekret ten stwarza systemowe ryzyko całkowitej bezkarności za przestępstwo polegające na ułatwianiu nielegalnej imigracji oraz zagraża wysokiemu poziomowi bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a także skuteczności wspólnej polityki Unii w zakresie imigracji i kontroli granic. Uznając, że przyjmując ten dekret, Węgry uchybiły ciążącemu na nich na mocy prawa Unii¹ obowiązkowi nakładania skutecznych, odstraszałej i proporcjonalnych sankcji, Komisja Europejska wniosła skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego do Trybunału Sprawiedliwości.

W swoim wyroku Trybunał uwzględnił skargę Komisji i stwierdził, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy prawa Unii.

Uznał on, że sankcja taka jak **specjalne zatrzymanie reintegracyjne nie posiada wymaganego skutecznego, proporcjonalnego i odstraszałej charakteru.**

Po pierwsze, Trybunał zauważył, że sankcja ta – pierwotnie orzeczona jako kara pozbawienia wolności – nie jest jako taka wykonywana: zostaje ona przekształcona w obowiązek opuszczenia terytorium Węgier wraz z zakazem powrotu na czas trwania orzeczonej kary. W konsekwencji nie można jej uznać za „skuteczną”.

Po drugie, osoby zajmujące się przemytem ludzi mogły mieć pewność, że w przypadku ich zatrzymania i osądzenia na Węgrzech, zostaną w najgorszym przypadku wydalone z terytorium Węgier z zakazem powrotu przez określony czas na jego terytorium. W związku z tym sankcji tej nie można również uznać za odstraszałej.

Po trzecie, sankcji tej nie można także uznać za „proporcjonalną”. Przekształcenie kary pozbawienia wolności w specjalne zatrzymanie reintegracyjne i zwolnienie danej osoby ma bowiem charakter automatyczny, bez indywidualnej oceny okoliczności przestępstwa lub osobowości sprawcy. Sam fakt, że czas trwania zakazu ponownego wjazdu na terytorium Węgier odpowiada długości orzeczonej kary pozbawienia wolności, która ma odzwierciedlać wagę popełnionego przestępstwa, nie wystarcza do spełnienia wymogu proporcjonalnej sankcji.

Wreszcie Trybunał stwierdził, że Węgry uchybiły również swoim zobowiązaniom w zakresie, w jakim dekret **ma zastosowanie do przestępstw**, które, zgodnie z prawem Unii², **podlegają karze pozbawienia wolności** (której maksymalny wymiar nie może być krótszy niż osiem lat). Dotyczy to udzielanej umyślnie pomocy osobom niebędącym obywatelami jednego z państw członkowskich we wjeździe na terytorium państwa członkowskiego lub tranzyście przez to terytorium, w przypadku gdy przestępstwa te zostały popełnione dla korzyści finansowych, jako działanie organizacji przestępczej lub z narażeniem życia osób, wobec których dokonano przestępstwa.

UWAGA: Skarga o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest kierowana przez Komisję lub inne państwo członkowskie przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi uchybienie, państwo, którego to dotyczy, powinno jak najszybciej zastosować się do wyroku. Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie zastosowało się do wyroku, może wnieść nową skargę i domagać się nałożenia kar pieniężnych. W przypadku niepoinformowania Komisji o krajowych środkach transpozycji dyrektywy Trybunał Sprawiedliwości może, na jej wniosek, nakładać kary pieniężne już na etapie pierwszego wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Przedstawienie stanu faktycznego i ram prawnych odnosi się do okresu istotnego dla sprawy i opiera się na aktach sprawy.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne na „[Curia Web TV](#)” oraz w „[European Broadcasting Service](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Artykuły 1 i 3 [dyrektywy Rady 2002/90/WE](#) z dnia 28 listopada 2002 r. definiującej ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu oraz art. 1 ust. 1 i 3 [decyzji ramowej Rady 2002/946/WSiSW](#) z dnia 28 listopada 2002 r. w sprawie wzmocnienia systemu karnego w celu zapobiegania ułatwianiu nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu.

² Artykuł 1 ust. 3 decyzji ramowej 2002/946/WSiSW.